

«убійства, и проливаніето на толкози невиннѣ кръвъ;
 «смири ся! съ насъ христіаньты, да ся необагрѣ
 «христіанската ти дѣсница съ кръвьтѣ на единовѣр-
 «ныты ти. Ты си челѣкъ, и тебе чякатъ смърть и вѣс-
 «крсєніе, сѣдѣ и въздаяніе за дѣлата ти! Сега си живѣ,
 нѣ утрѣ ще станешъ на прахъ; може жяждата ти за
 «богатство да тя тласка къмъ насъ; и азъ съмъ готовъ
 «да ѣ удовлетворѣ, склони само да ся примиримъ! О-
 «быкни тишинѣтѣ, та да си прѣкарашъ и самъ тихо
 «живота, безъ да ся обагрѣшъ въ кръвъ, и Христіанети
 «да прѣстанѣтъ вече да си вдигатъ оръжіе единъ другий.»
 Симеонъ, който слушалъ съ вниманіе Романа, потрып-
 нѣлъ отъ думыты му, и пристанѣлъ на миръ, за кой-
 то ся отрядили отъ двѣтъ страны чиновници, та го
 склѣчили, както щалъ. Тогава двамата царіе ся рази-
 шли; и когато Гърцити испращали Симеона, той прѣ-
 клонилъ главѣ прѣдъ Патрика, та го благословилъ, и
 провѣзгласилъ Самодържець, като му турилъ на главѣ-
 тѣ Коронѣ; а гърцката войска го поздравила като та-
 къвъ съ наведени на долу знамена, и Симеонъ си по-
 велъ войскѣтѣ и трѣгнѣлъ да си дойде въ Българіѣ.
 Казвать, че кога ся разговаряли и испращали двамата
 царіе, ужъ дошли надъ главыты имъ два орела, и ве-
 днага пакъ ся раздѣлили, — единый отлѣтѣлъ камъ
 Цариградъ, а другий — камъ Тракіѣ.

*II. Ами коя была причината, дѣто бързалъ, да
 ся примири толко скоро Симеонъ съ Гърциты?*

О. Това не ся знае толко добрѣ защо, нѣ види
 ся, че си е мислилъ да подчини по-напрѣдъ Западны-
 ты страны на Старо-Планинскыя Полуостровъ, па тога-
 ва съ новы силы да ся върне пакъ. Ето защо е на-
 чнѣлъ да подвига той срѣщу Гърциты славянскыты пле-
 мена, които живѣяли изъ областиты имъ. Тѣй македон-
 скыты славяне ся повдигнѣли; та были нападнѣли дору
 и на Солунъ (926 г.). Отъ другѣ странѣ пакъ и Сър-